

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa

Magazyn Pranek

Styczeń 2025 r.

Spis treści

NAJWAŻNIEJSZE WYDARZENIA ŚWITU	2
ZNIENAWIDZONY BEZ POWODU	2
MIĘDZYNARODOWE STUDIA BIBLIJNE.....	15
ŚWIĘTY NARÓD	15
BOŻE SANKTUARIUM	18
USTANOWIONE KAPŁAŃSTWO	22
SŁODKI SMAK DLA BOGA.....	26
DZIEŃ POJEDNANIA.....	30

Znienawidzony bez powodu

***"To się stało, aby się wypełniło słowo napisane
w ich zakonie: Nienawidzili mnie bez
przyczyny".***

-Jana 15 werset 25

Religijny świat w czasach Jezusa nienawidził Go i w końcu skazał na śmierć. Nienawidzili Go, ponieważ Jego sposób życia był sprzeczny z ich sposobem życia. Swoim przykładem poświecał ich egoizm, a swoimi naukami obnażał ich popularne błędy, nauczając niepopularnych prawd.

Słowa naszego początkowego tekstu, zaczerpnięte z Psalmu 69 werset 4, zostały wypowiedziane przez Jezusa do Jego uczniów w ostatnich godzinach Jego ziemskiej służby. Wiedział, że wkrótce będą cierpieć z powodu niepokoju i bólu serca, i starał się przygotować ich serca i umysły na nadchodzące wydarzenia. Nie chciał, by się potknęli, ale by byli gotowi na przyjęcie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy i skorzystanie ze wspaniałych

przywilejów niebiańskiego powołania. Hebrajczyków
3 werset 1

POGARDA ŚWIATA

Podczas służby Jezusa uczniowie nauczyli się, że bycie naśladowcą pokornego i skromnego Jezusa nie przynosiło im dobrej woli religijnego świata ich czasów. Zdarzało się, że tłumy gromadziły się wokół ukochanego Pana, ale często ich motywem okazywały się jakiekolwiek materialne lub cielesne korzyści, które mieli nadzieję od Niego otrzymać. Niewielu było zainteresowanych do tego stopnia, by wiernie Go naśladować lub być gotowymi do poświęceń, by być Jego uczniami. Jana 6 wersety 26 i 27 oraz 60 i 66

Kiedy nadszedł czas ukrzyżowania Jezusa, jego uczniowie bez wątpienia wierzyli, że uda mu się w jakiś sposób uniknąć śmierci i przejąć rolę przywódcy i króla Izraela. Znali słowa proroka Izajasza, który napisał o Mesjaszu: "Jego rządowi i pokojowi nie będzie końca". (Izajasza 9 werset 7). Nie wiedzieli jednak, że zanim wypełnią się wspaniałe proroctwa związane z Jego królewską chwałą, najpierw będzie musiał cierpieć i umrzeć za

świat. Mieli nadzieję uczestniczyć z Mistrzem w Jego chwale, która, jak wierzyli, była blisko.

JEZUS MUSI UMRZEĆ

Jezus nie ukrywał przed swoimi uczniami konieczności swojej rychłej śmierci. Z opisu biblijnego dowiadujemy się: "Od tego czasu zaczął Jezus pokazywać swoim uczniom, że musi iść do Jerozolimy, cierpieć wiele rzeczy od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, zostać zabitym i zmartwychwstać trzeciego dnia". (Mateusza 16 werset 21). Chociaż oświadczenie Jezusa było jasne, jego naśladowcy musieli myśleć, że to, co powiedział, miało inne znaczenie.

Jezus wiedział, że jego uczniowie wciąż postrzegali swoje przywileje uczniostwa z punktu widzenia korzyści materialnych i chwały, którą mieli nadzieję osiągnąć dzięki związaniu się z Nim. Wiedział również, że po Pięćdziesiątnicy zostaną napełnieni Duchem Świętym zrozumienia. Teraz jednak nie byli w stanie zaakceptować faktu, że śmierć ich Pana rzeczywiście nastąpi.

ZNIENAWIDZENI WYZNAWCY JEZUSA

Uczniowie kochali swojego Mistrza i byli przekonani, że był on wyznaczonym przez Boga Mesjaszem, ale nie rozumieli jeszcze, że z jego służbą miało być związane cierpienie i śmierć, poprzedzające chwałę i cześć. Piotr napisał później: "Badając, co lub jaki sposób czasu oznaczał Duch Chrystusa, który był w nich, gdy wcześniej świadczył o cierpieniach Chrystusa i chwale, która miała nastąpić". 1 Piotra 1 werset 11

W naszym polecanym fragmencie Jezus przyznał, że był znienawidzony bez powodu, a także wyjaśnił: "Jeśli was świat nienawidzi, wiedźcie, że mnie pierwiej niż was znienawidził. Gdybyście byli ze świata, świat miłowałby swoich; ale ponieważ nie jesteście ze świata, lecz Ja was wybrałem ze świata, dlatego świat was nienawidzi. Pamiętajcie na słowo, które wam powiedziałem: Sługa nie jest większy od swego pana. Jeśli Mnie prześladowali, to i was będą prześladować; jeśli zachowali moje słowa, to i wasze zachowają. Ale to wszystko będą wam czynić dla imienia mego, bo nie znają tego, który mnie posłał". Jana 15 wersety od 18 do 21

Mistrz również ostrzegał: "Oto nadchodzi godzina, owszem, już nadeszła, że się rozproszycie, każdy do

swoich, i zostawicie mnie samego; a jeszcze nie jestem sam, bo Ojciec jest ze mną. To wam powiedziałem, abyście we Mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie, ale bądźcie dobrej myśli; Jam zwyciężył świat". Jana 16 wersety 32 i 33

Warto zauważyć, że to nie tyle ostrzeżenie przed nadchodzącym rozproszeniem i prześladowaniami miało dać uczniom pokój i radość, ale raczej, gdy nadejdzie, zrozumieją jego prawdziwe znaczenie. Zrozumieliby wtedy, że mają wielki przywilej cierpienia z Jezusem. Jezus chciał, aby wiedzieli, że pokonał świat i że oni również otrzymają siłę do pokonania świata, jeśli nadal będą Jego uczniami. Z tym obiecany zapewnieniem zwycięstwa mogli się radować, pomimo opozycji i prześladowań ze strony świata. Świadomość, że cierpią wraz ze swoim drogim Panem, dodawała im odwagi, by wiernie trwać.

ZWYCIĘZCY

Z przykładu, jaki dał nam Jezus w swoim życiu, posłudze i nauczaniu, jasno wynika, że życie chrześcijańskie jest walką z przeciwnościami. Toczy się nieustanna wojna, w której walczymy z potężnymi

wrogami, którzy mogliby nas obezwładnić, chyba że otrzymalibyśmy boską siłę, by ich pokonać. Szatan, diabeł, jest wielkim przeciwnikiem chrześcijanina, a jego sprzymierzeńcami są świat i nasze upadłe ciało. (1 Piotra rozdział 5 werset 8; Jana rozdział 17 wersety 14 i 15; Rzymian rozdział 7 werset 18). Mówiąc o sobie, apostoł Paweł napisał: "Dyscyplinuję moje ciało i trzymam je pod kontrolą, aby po głoszeniu innym samemu nie zostać zdyskwalifikowanym". 1 Koryntian rozdział 9 werset 27

Termin "zwycięzać" jest używany do opisania zwycięstwa chrześcijanina nad diabłem, nad światem i nad własnym ciałem. Zło jest podstawą świata, którego księciem jest Szatan. Paweł napominał: "Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj". (Rzymian 12 werset 21). Jan również zachęca: "Każdy, kto jest spłodzony z Boga, zwycięża świat; i to jest zwycięstwo (greckie: oznacza sukces), które zwyciężyło świat, nawet nasza wiara". 1 Jana rozdział 5 werset 4

BÓG JEST MIŁOŚCIĄ

Nasz Ojciec Niebieski jest autorem miłości i był jej sponsorem przez wieki. Szatan natomiast jest

autorem samolubstwa. Te dwie zasady toczą ze sobą wojnę od upadku człowieka. Lud Boży - ci, którzy wiernie Mu służyli w każdym wieku - był motywowany miłością do Niego. Byli prowadzeni przez Niego i Jego Ducha, podczas gdy większość reszty ludzkości przeszła przez życie kontrolowana głównie przez zasadę samolubstwa.

Człowiek został stworzony na obraz Boga, a ślady tego obrazu wciąż pozostają i przejawiają się w uczynkach dobroci ze strony wielu. (Rodzaju 1 werset 27). Jednak to nie okazjonalne uczynki dobroci stanowią o przewyżczeniu świata i jego ducha. Musi to być nawrócenie z zasady życia dla siebie na zasadę życia dla Boga i poświęcenia naszego życia Jego służbie. Z powodu grzechu "ja" zostało przyjęte przez ludzką rodzinę jako dominujący motyw życia. Stało się to tak bardzo sposobem życia na świecie, że jest uważane za normalne. Interes własny jest zasadą rządzącą obecnym światem, a szatan jest "bogiem tego świata". 2 Koryntian 4 werset 4

KOCHAĆ SIĘ NAWZAJEM

Jedynym sposobem, w jaki egoizm może zostać wyeliminowany, a zasada miłości ustanowiona na całej ziemi jako wiodąca zasada życia, jest Boży plan zbawienia. W Jezusie mamy najbardziej wszechstronny przykład miłości jako sposobu życia. On nie tylko dał nam przykład, ale nakazał miłość swoim naśladowcom, mówiąc: "Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem". Jana 13 werset 34

Ten duch miłości nie został w pełni zrozumiany ani doceniony przez bogatego młodego władcę, któremu powiedziano, aby sprzedał wszystko, co ma, i rozdał ubogim, ale potem odszedł zasmucony (Mateusza 19 wersety od 16 do 22; Łukasza 18 wersety od 18 do 23). Podążając za prawem samozachowawczym, zgromadził dobra doczesne dla siebie i nie był przygotowany do dzielenia się nimi z innymi. Uczniowie byli zakłopotani radą Jezusa dla bogatego młodzieńca, która wydawała się odzwierciedlać lekkomyślne porzucenie wszelkich własnych interesów.

PRAWDZIWE UCZNIOSTWO

Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: "Oto my opuściliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą; cóż więc mieć

będziemy?". (Mateusza rozdział 19 werset 27). Piotr przypomniał Mistrzowi, że jako Jego uczniowie spełnili warunki, które starał się narzucić bogatemu młodzieńcowi. Ich wszystko nie było tak wielkie jak jego, ale zasada była taka sama. Po dokonaniu tego poświęcenia naturalnie chcieli wiedzieć, czego mogą oczekiwać w zamian. Pytanie Piotra ujawnia, że jak dotąd nie doceniał on prawdziwego ducha uczniostwa. Być może miał nadzieję, że otrzyma coś w postaci zaszczytów i prestiżu. Zamiast być pokornym rybakiem, mógł pragnąć znaczącej pozycji w królestwie Mesjasza, bycia władcą lub kimś wielkim wśród ludzi.

Jezus odpowiedział: "Zaprawdę powiadam wam: Wy, którzy poszliście za Mną, w czasie odrodzenia, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na tronie swej chwały, zasiądziecie i wy na dwunastu tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela. A każdy, kto opuści domy, braci, siostry, ojca, matkę, żonę, dzieci, ziemię dla mego imienia, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne odziedziczy". (Mateusza rozdział 19 wersety 28 i 29). Z tego fragmentu nie powinniśmy wyciągać błędnego wniosku, że Pan chce, aby chrześcijanie poświęcali innych. Błędem byłoby pozbawianie naszych rodzin niezbędnych wygod i zaopatrzenia.

Jednak po uczynieniu tego, nadwyżka należy do Pana.

WEŹ SWÓJ KRZYŻ

Kiedy Jezus oznajmił swoim uczniom, że idzie do Jerozolimy i że spodziewa się tam aresztowania i śmierci, Piotr nie chciał o tym słyszeć. "Wtedy Piotr wziął Go i zaczął Go upominać, mówiąc: Niech to będzie daleko od ciebie, Panie; to ci się nie stanie". Odpowiedź Jezusa na tę dobrą radę brzmiała: "Idź precz ode mnie, szatanie; jesteś dla mnie zgorszeniem, bo nie smakujesz tego, co Boże, ale tego, co ludzkie". (Mateusza 16 wersety 22 i 23). Piotr usiłował przekonać Mistrza, że powinien pozwolić, aby interes własny wpłynął na niego i nie iść do Jerozolimy, gdzie, jak wiedział, czekali jego wrogowie.

Piotr nieświadomie promował sprawę Szatana, który zawsze zachęca ludzi do myślenia przede wszystkim o sobie. Ludzie tego świata, którego księciem jest Szatan, najczęściej myślą przede wszystkim o sobie. Jest to otwarcie ich sposób życia, i to od czasów Edenu, ale nie jest to sposób Boży. "Wtedy rzekł Jezus do swoich uczniów: Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie

krzyż swój i niech Mnie naśladowe. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je" - wersety 24 i 25.

Nawet wtedy Jezus ofiarnie tracił swoje życie za cały świat ludzkości. Ogólnie rzecz biorąc, w dzisiejszym społeczeństwie większość uważa za głupie myślenie o kimkolwiek innym niż o sobie. Jezus jednak apelował do umysłu i serca Piotra i innych uczniów, kierując ich uwagę na fakt, że ich życie zostanie ocalone w Boży sposób, a nie poprzez podążanie za światową zasadą "najpierw ja".

Przezwyciężenie świata oznacza, że jako chrześcijanie przeciwstawiamy się zasadzie samolubstwa, którą jesteśmy otoczeni z każdej strony. Kładziemy nasze życie bezinteresownie w służbie Bogu, Prawdzie i braciom (Filipian 3 wersety 7 i 8; 1 Jana 3 werset 16). (Filipian 3 wersety 7 i 8; 1 Jana 3 werset 16). Nie jesteśmy powołani do bycia "poza światem" ani do życia w izolacji od świata. (Jana 17 werset 15). Raczej, chociaż jesteśmy na świecie, mamy pozostać oddzieleni od jego zasad i standardów i nie pozwalać sobie na uleganie jego samolubnemu duchowi. Sprawdzianem dla nas jest to, że chociaż fizycznie żyjemy i pracujemy na

świecie, nie powinniśmy dostosowywać się do jego ogólnego ducha, ale nadal starać się stracić nasze życie dla sprawy Bożej miłości. Rzymian 12 werset 2

CHRZEST AŻ DO ŚMIERCI

Bogate błogosławieństwo czeka na chrześcijan każdego roku, gdy upamiętniają ofiarną śmierć naszego Pana Jezusa. Spożywanie symbolicznego chleba i kielicha reprezentuje przywłaszczenie sobie korzyści płynących z Jego ofiary. (Mateusza 26 wersety od 26 do 29). Otrzymawszy w ten sposób korzyści z Jego okupowej ofiary, radujemy się z Boskiej łaski względem nas i pamiętamy o naszym przywileju ofiary, aby "codziennie umierać", niejako zapierając się samych siebie i kładąc swoje życie w czynieniu woli Bożej. (1 Koryntian 15 werset 13). Może to obejmować ostracyzm ze strony świata, wydatkowanie siły fizycznej lub zranienie przez tych, którzy oczerniali nas swoimi słowami.

Nasz chrzest jest chrztem w śmierć Jezusa. "Czyż nie wiecie, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Jezusa Chrystusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? Dlatego też zostaliśmy razem z nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, abyśmy tak jak Chrystus został wzbudzony z

martwych przez chwałę Ojca, tak i my postępowali w nowości życia. Jeśli bowiem zostaliśmy razem wszczępieni w podobieństwo Jego śmierci, będziemy też na podobieństwo Jego zmartwychwstania". Rzymian 6 wersety od 3 do 5

Otrzymaliśmy specjalne zaproszenie do podążania śladami naszego drogiego Pana i Mistrza. "Podążać" za Nim oznacza, że nasze doświadczenia w świecie będą podobne do Jego doświadczeń. Jezus wyjaśnił: "Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Sługa nie jest większy od swego pana, a posłany od tego, który go posłał". (Jana 13 werset 16). Tym, którzy wiernie podążają śladami Mistrza, nawet jeśli są "znienawidzeni bez powodu", dana jest obietnica: "Temu, kto zwycięży, dam zasiąść ze mną na moim tronie, tak jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim Ojcem na jego tronie". Objawienie 3 werset 21

Święty naród

***Kluczowy werset: "Będziecie mi królestwem kapłanów i narodem świętym. To są słowa, które będziesz mówił do synów Izraela".
-Wyjścia 19 werset 6***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Wyjścia 18 wersety od 12 do 27; 19 wersety od 1 do 14***

Naród izraelski został założony w oparciu o Boże obietnice i instrukcje Jego prawa. Chociaż nie może być żadnej porażki w planie Boga nakreślonym w Jego obietnicach, pozycja Izraelitów w tym planie, a także pozycja wszystkich innych, jest uzależniona od posłuszeństwa Bożej woli. Nasz kluczowy werset wskazuje, że naród izraelski zostanie oddzielony od wszystkich innych narodów.

Najwyraźniej w Bożej opatrności Jetro, teść Mojżesza, udzielił wielkiemu prawodawcy w odpowiednim czasie rady zawartej w pierwszej części dzisiejszej lekcji . (Wyjścia 18 wersety od 12 do 14)

Marzec 2025 r. 15

do 18). Mojżesz był ciężkim i nieustrudzonym pracownikiem. Był gotów oddać życie za swoich braci, ale jego teść, obserwując sytuację z bezinteresownego punktu widzenia, widział nie tylko, że Mojżesz niepotrzebnie się męczył, starając się wysłuchać i osądzić wszystkie ich drobne trudności, ale także, że sam lud nie był skutecznie obsługiwany. Pracy było po prostu zbyt wiele, by jedna osoba mogła się nią odpowiednio zająć.

Jetro był najwyraźniej człowiekiem mądrym i kierującym się wysokimi, prawymi zasadami, o czym świadczy jego rada dla Mojżesza. Poradził swojemu zięciowi, aby wyznaczył "mężów zdolnych" - władców lub sędziów - nad różnymi grupami Izraelitów i upomniął, aby byli to ludzie z zasadami, a nie samolubni lub chciwi. Jetro zdawał sobie sprawę, podobnie jak Mojżesz z pewnością musiał wiedzieć, że ci, którzy kierują się niesprawiedliwymi zasadami, będą szukać własnych interesów przed interesami ludzi, nad którymi sprawują władzę. Każdy z takim charakterem byłby raczej przekleństwem dla narodu niż błogosławieństwem. Wersety od 19 do 27

Ci "zdolni mężowie" w Izraelu służyli ludowi pod przewodnictwem Mojżesza. Kiedy Mojżesz otrzymał Prawo od Boga z instrukcją, aby przekazać je ludowi, zwołał tych starszych lub przedstawicieli. Przekazał im szczegóły Prawa Bożego, aby uzyskali niezbędne zrozumienie, aby najpierw pouczać, a następnie właściwie osądzać lud.

Sześćset tysięcy Izraelitów w wieku dorosłym opuściło Egipt. (Wyjścia 12 werset 37). Oznaczałoby to w sumie prawdopodobnie półtora miliona, licząc kobiety i dzieci. Nietrudno wyobrazić sobie problemy, jakie napotkałby jeden człowiek, próbując samodzielnie pouczyć taką rzeszę ludzi o Prawie Bożym. Nie było drukowanych stron, radia, telewizji, telefonów komórkowych ani Internetu - żadnych z naszych nowoczesnych metod komunikacji. Jest oczywiste, że Mojżesz miał dobrze zorganizowaną grupę ludzi, którym mógł powierzyć ważne zadanie przekazania ludowi niezbędnych szczegółów Prawa, które otrzymał od Boga na górze Synaj. W odpowiedzi lud powiedział, że uczyni wszystko, co Pan powiedział. Wyjścia 19 werset 8

Boże Sanktuarium

**Kluczowe wersety: "Niech uczynią Mi przybytek,
abym zamieszkał pośród nich. Według
wszystkiego, co ci pokażę, według wzoru
przybytku i według wzoru wszystkich jego
narzędzi, tak go uczynicie".
Wyjścia 25 wersety 8 i 9**

**Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Rozdziały od 25 do 27 Księgi Wyjścia**

Wskazówki przekazane Mojżeszowi dotyczące budowy Przybytku można znaleźć w rozdziałach 25-27 Księgi Wyjścia, a opis wykonania tego dzieła znajduje się w rozdziałach 35-40. Właściwy Przybytek - Święte i Najświętsze przedziały - miał być "sanktuarium" zgodnie ze Słowem Bożym. Był on zbudowany z szeregu drewnianych desek pokrytych złotem, osadzonych na końcach w gniazdach ze srebra i mocno połączonych ze sobą za pomocą prętów z tego samego drewna, również pokrytych złotem. Wyjścia 26 wersety od 15 do 30

W oparciu o przybliżoną długość jednego "łokcia" wynoszącą 18 cali, konstrukcja miała piętnaście stóp szerokości, piętnaście stóp wysokości i czterdzieści pięć stóp długości i otwierała się z przodu lub od wschodu. Pokryta była dużym białym lnianym płótnem, przeplatany figurami cherubinów w kolorze niebieskim, purpurowym i szkarłatnym. (wersety od 1 do 3). Otwarty koniec, czyli przód budowli, był zamknięty zasłoną z podobnego materiału jak płótno okrywające i był nazywany "drzwiami" lub pierwszą zasłoną. (wersety 36 i 37). Inna tkanina z tego samego materiału, podobnie tkana z figurami cherubinów, zwana "zasłoną" lub drugą zasłoną, była zawieszona tak, że dzieliła Przybytek na dwie części. (wersety od 31 do 33). Pierwszy lub większy przedział, szeroki na piętnaście stóp i długi na trzydzieści stóp, nazywany był "Świątynią". Drugi lub tylny przedział, szeroki na piętnaście stóp i długi na piętnaście stóp, nazywany był "Najświętszym". Te dwa przedziały stanowiły właściwy Przybytek. Dodatkowe przykrycia zostały wzniesione nad Przybytkiem dla schronienia. Jedno z nich było wykonane z kaszmirowej tkaniny lub koziej sierści, drugie ze skór baranich barwionych na czerwono, a najwyższe pokrycie ze skór foczych, które pomagały odpychać wodę. wersety 7 i 14

Przybytek, który Bóg nakazał ludowi Izraela zbudować na pustyni, wraz ze wszystkimi związanymi z nim usługami religijnymi i ceremoniami, był, jak stwierdza apostoł Paweł, "cieniem przyszłych dobrych rzeczy". (Hebrajczyków 10 werset 1; 8 werset 5; Kolosan 2 wersety 16 i 17). Te ceremonie, które Izraelici musieli powtarzać rok po roku, wskazywały na "lepsze ofiary", skoncentrowane na Jezusie, które zostaną wprowadzone w czasie Jego Pierwszego Adwentu. (Hebrajczyków 9 wersety od 19 do 24). Przyniosą one wieczne zbawienie nie tylko Izraelowi, ale całej ludzkości. 1 Tymoteusza 2 wersety 5 i 6

Należy zdać sobie sprawę z tego, jak starannie Bóg kierował i zarządzał wszystkimi szczegółami budowy Przybytku. Wziął Mojżesza na górę i dał mu szczegółowe instrukcje dotyczące każdej części i sposobu jej wykonania. "Patrz, mówi, abyś uczynił wszystko według wzoru pokazanego ci na górze". (Hebrajczyków 8 werset 5; Wyjścia 25 werset 40). Wszystkie szczegóły przekazane Izraelitom przez Boga za pośrednictwem Mojżesza, dotyczące budowy Bożego "sanktuarium", musiały być wykonane zgodnie z Boskimi instrukcjami. Ludzie musieli być szczególnie świadomi tych rzeczy, aby

nie byli nieostrożni i nie podlegali surowej karze za jakiegokolwiek naruszenie.

Jakże jesteśmy wdzięczni, że wszystkie te zarządzenia wskazywały na Jezusa, "sługę świątnicy i prawdziwego przybytku, który rozbił Pan, a nie człowiek". Hebrajczyków 8 werset 2

Ustanowione kapłaństwo

***Kluczowy werset: "Przepasziesz ich pasami, Aarona i jego synów, i włożysz na nich maski, a urząd kapłański będzie ich ustawą wieczystą; i poświęcisz Aarona i jego synów".
-Wyjścia 29 werset 9***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Wyjścia 29 wersety od 1 do 9 i od 35 do 37***

Znaczna część Księgi Wyjścia dotyczy budowy Przybytku Izraela. Bóg nakazał, aby został on w pełni zbudowany do pierwszego dnia roku religijnego, czyli około dwanaście miesięcy po wyjściu Izraelitów z Egiptu. Poinformował również Mojżesza, gdzie należy umieścić poszczególne elementy wyposażenia. Wyjścia 40 wersety od 1 do 8

Jako wierny sługa Boży, Mojżesz wykonał otrzymane polecenia dokładnie tak, jak mu polecono. (wersety od 16 do 33). Pismo Święte informuje nas, że widzialny Przybytek związany z centrum kultu Izraela obrazował niebiańskie rzeczywistości, które odnoszą

się do obecnego kościoła Wieku Ewangelii, jak również do całej rodziny ludzkiej w przyszłości. Hebrajczyków 9 wersety od 23 do 28; Objawienie 21 wersety od 1 do 5.

Ponadto podano instrukcje dotyczące namaszczenia Aarona i jego synów do sprawowania urzędu kapłańskiego w związku z Przybytkiem. Instrukcje te zawierały szczegóły dotyczące ceremonii poświęcenia i inauguracji kapłaństwa Izraela. Wyjścia 40 wersety od 13 do 15; Kapłańska rozdziały 8 i 9

Szczegółowa ceremonia została zastosowana pod Bożym kierownictwem w związku z ustanowieniem kapłaństwa Izraela. Ponieważ apostoł mówi, że zarządzenia z Izraelem były "cieniem przyszłych dobrych rzeczy", jesteśmy usprawiedliwieni w wyciąganiu lekcji z tej usługi poświęcenia, które mogą pomóc nam lepiej zrozumieć, co to naprawdę znaczy być naśladowcą Mistrza - większego kapłana Melchizedeka. Hebrajczyków 10 werset 1; 5 werset 5 i 6

Ceremonia poświęcenia Aarona i jego synów trwała siedem dni. (Kapłańska 8 werset 33). Liczba siedem jest używana w Biblii do reprezentowania całości lub

kompletności tego, do czego się odnosi. Siedem dni poświęcenia obrazuje zatem bardzo dobitnie fakt, że poświęcenie Jezusa, większego arcykapłana, i Jego naśladowców, podkapłanów, jest czymś, co obejmuje każdy aspekt życia i trwa wiecznie.

Jak już wspomniano, kapłani Izraela byli tymi, przez których Bóg udzielał Izraelowi swoich błogosławieństw i kierował nimi w sprawach, które dotyczyły Jego samego. Tak więc przyszli członkowie większego kapłaństwa Melchizedeka, całkowicie poświęceni Bogu, również mają uświadomić sobie i docenić wieczny cel Boga w powołaniu ich do tej uprzywilejowanej pozycji. Staną się oni częścią "królewskiego kapłaństwa", które będzie udzielać błogosławieństw całej ludzkości w nadchodzącym królestwie Bożym.

"Jeśli więc doskonałość była przez kapłaństwo lewickie, (...) jakaż była dalsza potrzeba, aby inny kapłan powstał według porządku Melchisedeka, a nie był powołany według porządku Aarona? Ponieważ kapłaństwo zostało zmienione, z konieczności nastąpiła również zmiana prawa. Ten bowiem, o którym mowa, należy do innego plemienia, z którego nikt nie służył przy ołtarzu. Jest

bowiem oczywiste, że nasz Pan wywodzi się z plemienia Judy, o którym to plemieniu Mojżesz nic nie mówił w odniesieniu do kapłaństwa. ... Który został stworzony nie według prawa cielesnego przykazania, lecz według mocy życia nieprzemijającego. On bowiem świadczy: Ty jesteś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka".
Hebrajczyków 7 wersety od 11 do 17

Słodki smak dla Boga

***Kluczowy werset: "Wnętrznosci jego i nogi obmyje w wodzie, a kapłan spali wszystko na ołtarzu jako ofiarę całopalną, ofiarę ognistą o wonnej wonności dla Pana".
-Księga Kapłańska 1 werset 9***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Księga Kapłańska 1 wersety od 1 do 17***

Symbolika zapachu jest używana w Piśmie Świętym do przekazywania myśli o poświęceniu i oddaniu. W Liście do Efezjan 5 werset 2 apostoł mówi: "Postępujcie w miłości, jak i Chrystus umiłował nas i samego siebie wydał za nas na ofiarę Bogu ku wdzięcznej wonności". Poprzez ten język Paweł przenosi nasze umysły z powrotem do usług Przybytku Izraela, gdzie w związku z jego ceremoniami, kadzidło było spalane na złotym ołtarzu w Świętym Przedziale, którego zapach przenikał poza drugą zasłonę do Miejsca Najświętszego. Instrukcje dotyczące tego aktu stwierdzały, że ma to być "kadzidło wieczyste przed

Panem przez pokolenia wasze". Wyjścia 30 wersety od 1 do 8

Wytyczne dotyczące służby w Przybytku były bardzo dokładne. W Dniu Pojednania Aaron, najwyższy kapłan Izraela, wnosił krew ofiar za grzech do Miejsca Najświętszego, aby pokropić Ubłagalnię. Przedtem jednak konieczne było spalenie kadzidła na złotym ołtarzu, aby jego dym i zapach przeniknęły do Miejsca Najświętszego, zanim Aaron przejdzie pod zasłoną. Gdyby tego nie uczyniono, umarłby, wchodząc do Miejsca Najświętszego. (Kapłańska 16 wersety od 11 do 14). Dym i zapach palącego się kadzidła był dowodem na to, że dzieło ofiarne zostało właściwie przeprowadzone i było możliwe do przyjęcia przez Boga.

Ofiary ze zwierząt, które były spalane na ołtarzu bez kości, były również uważane za "słodką wonność dla Pana", jak pokazano w naszym kluczowym wersecie i jego kontekście. (Kapłańska 1 wersety od 5 do 9). Ofiary mięsne lub zbożowe, spalane na ołtarzu zgodnie z instrukcjami Pana, były podobnie uważane za "słodką wonność". Kapłańska 2 wersety od 1 do 9

Poprzednie ceremonie Izraela, które były uważane za "słodką woń", na różne sposoby wskazywały na

służbę, posłuszeństwo i ofiarę Jezusa, które wzniosły się do Boga jako "słodka woń". (Efezjan 5 werset 2). Poświęceni naśladowcy Mistrza są również zaproszeni do poświęcenia i chrztu w śmierć Jezusa. (Rzymian 12 werset 1; Rzymian 6 wersety 3 i 4). Dzieło poświęcenia chrześcijanina jest szczególnie ukierunkowane na innych członków "ciała Chrystusa". 1 Koryntian 12 wersety od 12 do 14 i 27

W Liście do Filipian 4 werset 18 Apostoł Paweł, nawiązując do dowodów poświęcenia ze strony kościoła w Filippi, który wysłał mu dar podczas pobytu w więzieniu w Rzymie, odnosi się do niego jako do "wonności słodkiej, ofiary przyjemnej, miłej Bogu". Mamy tu autorytet samego Pawła w stosowaniu lekcji z Przybytku Izraela do Kościoła. Co więcej, pokazuje to, że Bóg sprawdza szczerość naszego oddania się Jemu poprzez szczerość naszego poświęcenia i służby względem siebie nawzajem.

Symbolika zmysłu powonienia powinna pomóc nam w rozróżnieniu między prawdziwym oddaniem Bogu a jedynie gołosłownymi deklaracjami. Tam, gdzie nie wyczuwamy "zapachu" poświęcenia, możemy się

zastanawiać, jak głęboko Prawda opanowała nasze życie duchowe. Nasza wizja Prawdy powinna ujawniać przywilej poświęcenia i służby na rzecz innych, a nasze serce oddane Panu powinno sprawić, że szybko złożymy nasze życie, aby inni mogli być błogosławieni. W ten sposób słodki zapach naszego oddania będzie silny. Jana 15 werset 13; 1 Jana 4 wersety od 7 do 11

Dzień Pojednania

***Kluczowe wersety: "W siódmym miesiącu, dziesiątego dnia tego miesiąca, będziecie trapić dusze wasze i nie będziecie wykonywać żadnej pracy (...) W tym bowiem dniu kapłan dokona za was prześlągnięcia, aby was oczyścić, abyście byli czysti od wszystkich waszych grzechów przed Panem".
-Księga Kapłańska rozdział 16 wersety 29 i 30***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Kapłańska 16 wersety od 2 do 9, od 11 do 19 i
od 27 do 34***

Dzisiejsza lekcja odnosi się do służby Przybytku, która była przeprowadzana w rocznym Dniu Pojednania Izraela, jak zapisano w 16 rozdziale Księgi Kapłańskiej. To ważne nabożeństwo odbywało się dziesiątego dnia siódmego miesiąca żydowskiego roku religijnego. Był to najbardziej uroczysty dzień w roku, w którym arcykapłan wchodził do Miejsca Najświętszego - najbardziej wewnętrznego pomieszczenia Przybytku - aby

dokonać prześlągania za grzechy narodu. W tym szczególnym dniu arcykapłan Aaron nie był ubrany w swoje zwykłe "szaty chwały i piękności", ale w szaty ofiarnicze, które były wykonane z białego lnu. Wyjścia 28 wersety od 2 do 39; Kapłańska 16 werset 4

Aaron został poinstruowany, aby nabył cielca i kozła na ofiary prześlągalne. Cielca dostarczył sam Aaron i miał go zabić na dziedzińcu Przybytku jako ofiarę za grzech za siebie i swój dom. Tłuszcz cielca miał być spalony na ołtarzu bez kości. Ze względu na dużą ilość tłuszczu cielca, musiał on płonąć wściekle i wytwarzać gęstą chmurę dymu, która unosiła się w zasięgu wzroku osób znajdujących się na zewnątrz. Księga Kapłańska 16 wersety 3, 5, 6 i 25

Następnie Aaron miał napełnić kadzielnicę płonącymi węglami wziętymi z ognia na Ołtarzu Bezwstydnym i wnieść ją wraz ze słodkim kadzidłem do Miejsca Najświętszego, pierwszego przedziału Przybytku. Kadzielnica miała być ustawiona na szczycie Złotego Ołtarza, a kadzidło posypane na nią, aby wytworzyć dym słodkich perfum, który przenikał przez drugą zasłonę do Miejsca Najświętszego. Po wykonaniu tych czynności Aaron mógł bezpiecznie wejść do Miejsca Najświętszego i

przystąpić do ostatecznego aktu prześlągania. Tam miał pokropić krwią cielca na wierzchu i przed siedzeniem miłosierdzia. Wersety od 12 do 14

Poza Przybytkiem, poza otaczającym go obozem, miał znajdować się inny ogień. Tam miały zostać spalone podłe części cielca - skóra, mięso i gnój. Scena ta była widoczna dla wszystkich Izraelitów obozujących wokół Przybytku i wyraźnie odróżniała ją od innych obrzędów ofiarnych Dnia Pojednania, które były przesłonięte Inianymi zasłonami otaczającymi dziedziniec Przybytku oraz zamkniętą naturą Świętego i Najświętszego. W ten sposób ofiarowanie cielca zostało zakończone. Werset 27

Następnie ofiarowany był kozioł na ofiarę za grzech. Miał on być w tym celu wzięty spośród ludu izraelskiego i przedstawiony przed Panem u drzwi Przybytku. Kozioł Pański był zabijany na dziedzińcu Przybytku, a jego krew była wnoszona do Świątnicy Najświętszej i kropiona w taki sam sposób, jak czyniono to z krwią cielca. Jego skóra, mięso i łajno były również palone poza obozem Izraela. Wersety 15 i 27

Paweł napisał, że "wszystkie te rzeczy przydarzyły się im (Izraelitom) dla przykładu i zostały spisane dla naszego napomnienia". Były one "cieniem przyszłych dobrych rzeczy" i "lepszyc ofiar" skoncentrowanych w Jezusie. 1 Koryntian 10 werset 11; Hebrajczyków 10 werset 1; 9 werset 23.